

כל הימים ואפיקורסותו קודמת ליראתו. ולא עוד אלא שהוא בעל תאוה מגושם ר"ל, רץ אחרי... ומרבה בנבול פה. וראיה גדולה מצאו להשערתם זו, כי ראו שירי ענבים נושרים מחיקו.

בשעה שעמדו על זה נוח היה להם שנהפכה שוליתו על פניו מלראות מה שעלתה לו. יכול היה לוותר על כמה טפות מדמו, אך לא על טפות דיו אלו, שנכתב בהן שירו הנחמד. כמה יפה הוא שיר זה בעיניו! כמה נאה הוא! כמה הוא נהנה מכנו! בכל פעם שהיא קורא בו הוא משמיע לאזניו ברגש את החרוזים הללו:

הוי! הוי! הוי! הדסה!	רבה אליך אהבתי
היפה, הנאה כל כך.	הדסה—לעולמי-עד.
אהבתי אליך לא פסה	בשבילך גם את רעיתי
ומסובכה היא בסבך.	אניש תיכף ומיד...

עוד הוא מדבר והנה אשתו התנפלה עליו וננעצו כל צפרני אצבעותיה בו ובעור פניו יהלכון. והיתה מכה בו ובת קול יוצאת מתוך גרונה וצוחת: „את מי אתה אומר לגרש? הוזהר בראשונה, שלא אנרש

מבני אדם, שכל ימיהם הם טועים ומבן אדם, שלא מעה כלום.

מעשיה לכבוד פורים.

שניהם טעו בדבר הלכה.

סדר העולם הוא, שבני אדם פקחים נשים מכוערות מצויות להם ונשוותיהם של שומים יפות הן. מכיון שהסתכל הבעל באשתו וראה עד כמה בריה זו מגונה היא, עד כמה פרצופה מכוער ופניה מנוולות, אמר בלבו: שמע מינה שאין בעולם חכם כמותי. ומכיון שהשגיחה אשתו בו וראתה כמה שיטה הוא, סברה, שאין נאה וזימנה. ומתוך טעות העמידו בנות החת בנים ומתוך טעות השיאו אחת מבנותיהם.

כסבורים היו, שבחור זה, שבחרו בשבילה, הוא באמת תכשיט גדול, שאין כמוהו, למדן מופלג וירא שמים. וכמה מעלות טובות אחרות יש לו. אבל תיכף בדקו ומצאו, שאין לו בעולמו אלא צעותים בלבד, קורא הוא בספרים חצונים ומשקע ראשו בהם

המלך אחשורוש עם המלכה החדשה וסערו את לבם,
הביאו לפניהם קערה מלאה דגים וכאשר נעצה אסתר
את מזלגה באחד מהם יצאה בת קול וקפץ משם אדם
אחד ואותו אדם היה זה שהטביע עצמו בים מחמת
שאסתר לא גתפתתה לו, ונעשה סקנדל ופה מתחילים
אותם הדברים היפים והמענינים.

לבסוף נתקררה דעתה של אשה המחבר, וכשראתה,
כי נקי הוא בעלה יתחרטה על מעשיה הקודמים. ממשות
היתה בה וטעתה לחשוב, שהדסה זו, שבעלה שוגה
בה היא בשר ודם.

אבל בעלה לא קבל הנחומים. צר היה לו לראות
מעשי ידיו טובעים במי שופכים. אלמלי היה מפרסם
את חזיונו בתיאטר היהודי היו מוניטין שלו יוצאים
בעולם ושמו היה נודע לתהלה.

זהו הדבר, שאין טעות בכך...

מזל טוב.

את נשמתך מתוך גופך, בעל עבירה מנוול! מי הוא
זה, אשר מלאו לבו לרוץ אחרי נשים נכריות? מקודם
ארוצין את גלגלהך וגלגלה של יפהך!" ולא נחה
דעתה עד שנטלה את הגליון, שדברי השיר כתובים
עליו וכרכה אותו ביחד עם שאר הגליונות, שהיו
צבורים לפניו וקרעתם לקרעים קטנים ונהגה בהם
מנהג בזיון.

לשוא רצה הבעל ללמד זכות על עצמו, כי
אינו רץ כלל אחרי נשים זרות ואין לו שום שייכות
עם אחרת ואין כדעתו חם ושלוש לגרש את אשתו.
אלא כאן השיר מדבר באסתר המלכה, היא הדסה.

והתחיל מספר לה כמה יגיעות יגע בעבודה זו
וכמעט שסיים חזיון יפה לתיאטר היהודי, אשר
בו יסופר מעשיה יפה, כיצד אדם אחד נהאהב
באסתר קודם שנשאה המלך אחשורוש, אבל היא
בצניעותה לא השגיחה בו ומרוב צרותיו הטיל
עצמו לתוך הים. נודמן לו דג גדול שבלע אותו
ולסעורה הגדולה, שעשה המלך אחשורוש ביום נשאו
את אסתר, העלו דיגים בחכה דג גדול, וכאשר ישב